

Grotloop

(Januari 2005)

Aan de Grottenmarathon heb ik vorig jaar uitstekende ervaringen overgehouden, dus toen Han Frenken op het medium UltraNED vermeldde dat we ook dit jaar weer ondergronds mochten was opgave snel gedaan, ook nu was opgave snel gedaan, maar daarover later meer. Aanvankelijk heb ik nog even gedacht om de halve er vooraan te doen, maar deze bleek volgeboekt te zijn. Achteraf iets waar ik niet rouwig om hoeft te zijn. Prachtig vindt ik altijd, de voorbereiding op een wedstrijd en de vragen die daarbij horen: wie kom ik naast mezelf tegen, en natuurlijk de prestatieve vraag wie vandaag boven of onder zichzelf uit zal stijgen. De gezelligheid nadien in het vrijwel rookvrije sportcafé is een prachtige afsluiter

Op de grote grottag wordt ik voor de laatkraaiende haan wakker en zit na een koolhydaatrijke pastamagnetronmaaltijd in de vroege ochtend in de auto, omdat de eerste trein vanuit Groningen wel erg laat in het Zuid-Limburgse heuvellandschap zal arriveren. Natuurlijk heb ik overwogen om de avond ervoor al te vertrekken en ergens het bestemmingplan van een stukje grond of een paar vierkante meter tegels te wijzigen in een tijdelijke camping, maar ja..... dat is niet erg verstandig met de waaiende storm (in een plas water). Het geheel rijden van noord naar zuid zag ik echter ook niet zo zitten, dus wordt het een reis met een aaneenschakeling van vervoersmiddelen, zo zou blijken. Nadat de auto in een Zwolse parkeerstal tegenover het treinstation onderdak had gevonden, zoek ik voor mezelf ook nog een plaatsje in de rustgevende trein. Reizen per trein is de meest ontspannen manier van motorisch voortbewegen. Met name de diversiteit aan mensen die tegenover of naast je komen zitten maakt een treinreis alleraardigst. Het is redelijk inschatbaar of mensen voor een woordenwisseling open staan. Mensen die alleen oog hebben voor materieel bezit zoals telefoons, digitale lawaaischoppers of weggedoken in een Harry Potter, loop ik steevast voorbij. Een gezellig babbeltje over de spreekwoordelijke koeien en haar kroost hoort er tijdens een lange reis bij. Het werd een plekje tegenover een oudere man die zich na zijn pensionering na vele werkzame jaren bij de Wereld Omroep, zich gestort heeft op Meccano. Mecano, het doet me denken aan 'Hijo de la Luna', dat prachtige zomerzwoele liedje, met die leuke pasjes die ik met mijn één op de schaal van lenigheid niet zo goed na kan doen. Meccano, het is de lego van mijn vader en m'n vaders vader. Geschreven met dubbel c. Metalen speelgoed dat ruim een eeuw geleden geboren werd in een schuurtje van Frank Hornby, die een succesvol cadeau voor zijn kinderen ontwierp. Met bouten en moeren konden de kids er hun creativiteit op botvieren. Nu is meccano iets van het verleden, maar toch is er nog een Nederlandse meccanoclub, die uit ongeveer evenveel leden bestaat als dat er ultralopers zijn. Ook over de grotten krijg ik nog een prachtig verhaal te horen over de Duitsers die op zoek waren naar neergehaalde Nederlandse piloten die de omgeving op hun duim kenden. Zij vluchten op de vleugels van hun vlucht en voor hun leven, de grot met al haar zijgangen in. Op Belgisch grondgebied kwamen ze er veilig weer uit, daarbij de moffen verdwalend achterlatend.

Na vele reiskilometers is het zoeken naar de gemeentegrot. De omgeving doet me volstrekt onbekend aan maar behulpzame Limlanders wijzen me snel richting de 'ondergrondse'. Na een paar keer links en rechtsaf te zijn geslagen kom ik een fanatiek hardlopend koppeltje tegen die ik naar de voor mij onbekende weg vraag. De combinatie van marathon en grot klinkt hen (niet zo) vreemd in de oren. Na een minuut of tien hardlopen kom ik langs een politiebureau, toch maar even de weg vragen, die ik volkomen kwijt blijf te zijn. De diender der wet zegt van geen marathongrot te weten. Na een internetklik op taxifrenken besluit ik vanuit Maastricht een taxi te bestellen.... Na een blik op m'n polsklokje besluit ik het looptenu alvast aan te trekken, wat een koffiedrinkend politiemeisje zich doet verslikken in haar koffie. Een kwartier later levert een concurrerend bedrijf van Frenken (sorry Han) me een kwartier voor de start, in Valkenburg af. Na het bevestigen van mijn enkelchip nog even vlug rennen naar de start. De behulpzame organisatie zegt mijn rugzak te plaatsen in de ene kleedkamer, wat tijdens het ingaan van de derde ronde gewijzigd wordt in het andere kleedhok, omdat achter die ene kleeddeur de dames

zich verkleden. Op de één of andere manier loopt het lopen van geen meter, terwijl ik er nog 35000 moet. Vorig jaar had ik toch niet zoveel problemen met deze pittige oneffen ondergrond? Na een paar keer me (bijna) verstapt te hebben en ik geen enkel risico met een pijnlijk aanvoelende enkel en knie wil lopen, besluit ik mijn aandacht te verleggen naar de prachtige muurschilderingen uit de dertiende en latere eeuwen en praat nog even bij met Ton Smeets, die zo dicht bij huis uiteraard langs de kant staat. Jammer dat ik geen fototoestel bij me heb om alle historische prachtprenten in de grot vast te kunnen leggen om op internet te zetten. Gelukkig staan op Gerry's Toptext er een paar.

Na afloop van mijn ongeveer drie uur durende reis onder de grond besluit ik mijn duurloop naar het bovengrondse te verplaatsen. De taxirit heeft een wak geslagen in mijn portefeuille. Helaas mag ik van de bank maar één keer per dag vreemd gaan, dus kreeg ik niet wat ik hoopte. Het hollen over het vlakke asfalt naar een verre flappentap ging me ineens veel beter af en een half uur later brachten mijn frisse benen me via een omweg door het prachtige Valkenburg, me weer terug naar het sportcafé dat al gezellig vol liep. De prijsuitreiking was een Nederlands pratend, doch (nagenoeg) Belgisch onderonsje. Na een bord -niet verdiende- spaghetti liep ik richting station. Om half elf was ik weer in de stad der blauwvingers. Nadat ik twijfelend op een kruispunt reed, waar ik een kerende beweging wou inzetten, kreeg ik van een politieauto in burger een gebiedend stopgebod. De heren (wel in uniform) vroegen me of ik gedronken had. Als nuchtere noorderling liet het antwoord zich raden. Of ik nog even mijn rijbewijs wou tonen. Ai, die had ik net een maandje eerder laten verlengen en -uit angst voor diefstal- op de computer gescand naar creditcardformaat. De heren deden over het witte papiertje zonder enig watermerk, gelukkig niet al te moeilijk, dat scheelde me mooi vijftig euro! De politie is je beste vriend, zeker toen ze me nog de weg wezen en ter controle of ik daadwerkelijk op zou hoepelen uit hun stad, achter me aan bleven rijden tot Zwolle Noord. Tijdens de lange, nachtelijke autorit werd plots een schaduwrijk deel van de herinnering aan deze prachtige dag helder verlicht en deed me lessen trekken voor een volgende keer. Het ontbeerde me aan een goede voorbereiding en dat schijnt nu eenmaal het halve werk te zijn. Dat was het nu ook: half. Iets voor enen rij ik de auto in de garage en doof de lampen. Het licht gaat uit, tot de wekker het sein geeft om te ontwaken.